FREGA MEETS SUNDAR



FERDINANDO FREGA

FREGA, SUNDAR-ஐச் சந்திக்கிறார்

THE COMPANY · 11

Reggio Calabria-விலிருந்து சென்னை வரை, Sundar Pichai-யின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்தொடர்ந்து.

அந்தப் பெயரை முதன்முதலில் கேட்டபோது, இந்த ஆள் யாருடா என்று நான் உண்மையிலேயே யோசித்தேன். எல்லோரும் அவரைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர் கிட்டத்தட்ட நசரேயரின் இடத்தையே பிடித்துவிட்டிருந்தார் — ஒரே வித்தியாசம், அவருக்கு 2,000 வயது இல்லை. அவருக்கு 54 வயதுதான், அவர் இந்தியா என்ற அந்த அற்புதமான மண்ணிலிருந்து வந்தவர்.

ஆங்கிலக் காற்றைச் சுவாசித்தபடியே ஆசியப் பண்பாட்டோடும் நேர்த்தியோடும் வாழும் உலகின் ஒரே இடம் அது, 22 மொழிகளின் கலவைக்குள், கிட்டத்தட்ட 150 கோடி மக்கள் நிரந்தரமாக வாழும் இடம்.

ஆனால் நம் கதைக்குத் திரும்புவோம்: இந்தப் பெயர் ALPHABET என்ற ஒரு நிறுவனத்துடன் இணைந்திருந்தது. அவர்கள் யார் என்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை. படிக்கவும் எழுதவும் கற்றுக்கொள்ளும் நல்வாய்ப்பு ஒருபோதும் கிடைக்காத, உலகின் எழுத்தறிவில்லாத மக்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட ஏதோ ஒரு கூட்டமைப்பு என்று நினைத்தேன். பிறகு நான் முற்றிலும் தவறாக நினைக்கவில்லை என்று உணர்ந்தேன், ஏனென்றால் அது கையாண்டது சரியாக

அதைத்தான் — ஒரே வித்தியாசம், உரைகளும், வாசிப்பும், இலக்கியமும் இணையத்துக்குள் வாழ்ந்தன; அது இரண்டு குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தியது: மனிதப் பதின்ம முறை, வழிமுறையின் இரும முறை.

அந்த மனிதரைப் புரிந்துகொள்ள எனக்கு ஆர்வமாக இருந்தது; அதனால், கிப்ளிங்கைப் போல, ஒரு ரயிலைப் பிடித்து Reggio Calabria-விலிருந்து பம்பாய்க்குப் பயணம் செய்தேன் — இன்று அதை மும்பை என்று அழைக்கிறார்கள்.

என் இலக்கு தெளிவாக இருந்தது. தென்னிந்திய மாநிலமான தமிழ்நாட்டில் உள்ள சென்னையில் அவர்கள் எனக்காகக் காத்திருந்தார்கள்; அங்கே லாட்ஜ் சகோதரர்கள் எனக்கு விருந்தளிப்பார்கள். இங்கிலாந்தின் கிராண்ட் லாட்ஜிலிருந்து கீழ்வரை எல்லோருக்கும் தெரியும்: சகோதரர் Frega மாதம் 70 அமெரிக்க டாலரில் வாழ்ந்தார், யாரிடமும் எதையும் கேட்டுப் பழக்கமில்லாதவர்.

இதோ நான், கடைசியாக வந்து சேர்ந்தேன். அவர்கள் எனக்காகக் காத்திருந்து என்னைத் தங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள், ஆனால் நான் மறுத்து, அதற்குப் பதிலாக ஓர் அறையை வாடகைக்கு எடுக்க முயன்றேன். மூன்று நாள் தங்கல் என் நிதி வசதிக்குள் இருந்தது, என் பட்ஜெட்டுக்கும் பொருந்தியது.

அந்தப் பகுதிக்குப் பழகிக்கொள்ள எனக்குச் சில மணி நேரங்களே இருந்தன, அதற்குள் REGUNATHA என்னை அழைத்துப் போக வந்தார். நாங்கள் எங்கே போகிறோம்?

இந்தியத் தொழில்நுட்பக் கழகம் மெட்ராஸ்.

நாங்கள் வந்து சேர்ந்தவுடனேயே,
பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் நுழைவாயிலுக்குள் நுழைந்ததுமே, மின்னலைப் போல என்னைத் தாக்கிய ஒரு பலகையைப் பார்த்தேன். சமஸ்கிருதத்தில் இருந்த அவர்களுடைய குறிக்கோள் வாசகம், இப்படி மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது:

வெற்றி செயலிலிருந்து பிறக்கிறது.

ஃப்ரீமேசன் சகோதரர்களான இரண்டு பேராசிரியர்கள் எங்களை வரவேற்றார்கள்; நான் உடனே அவர்களிடம் SUNDAR பற்றிக் கேட்கத் தொடங்கினேன். அவர்கள் இன்னும் உதவியாளர்களாக இருந்த காலத்தில் அவர் மெட்ராஸில் படித்தார் என்று நான் உறுதியாக நம்பியிருந்தேன்.

அவர் யார் என்று தங்களுக்குத் தெரியும் என்று பேராசிரியர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள், உண்மையில் அவர் கரக்பூரில் படித்திருந்தாலும். ஆனால் இங்கே, நாங்கள் எல்லோரும் அவரை எங்களில் ஒருவராகவே கருதுகிறோம் என்றார்கள்.

எல்லாவற்றுக்கும் முன், நாங்கள் எங்கே இருக்கிறோம் என்று விளக்கினார்கள். இது Boston-இல் உள்ள ஏதோ ஒரு பல்கலைக்கழக வளாகம் அல்ல. நாங்கள் நம்ப முடியாத ஒன்றுக்குள் இருந்தோம்: IIT Madras-இடம் IBM Virgo Super Cluster மூலம் மீக்கணினித் திறனும் இருந்தது, 97 TERAFLOPS கணினி ஆற்றலை வழங்கியது.

அதன் அர்த்தம் என்ன கருமமோ, எனக்குத் தெரியவில்லை. கணினிகளைப் பற்றி எனக்கு ஒரு மண்ணும் புரியாது, ஆனால் தலையசைத்தேன், ஏனென்றால் அவர்களுடைய தொனியிலிருந்து அந்தக் கூற்று முக்கியமானது என்று புரிந்துகொண்டேன். நான்

அங்கே இருக்க அதுவே எனக்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

சம்பிரதாயங்கள் முடிந்ததும் நாங்கள் அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பினோம்; எனக்காக ஓர் ஆச்சரியம் வைத்திருப்பதாக REGUNATHA சொன்னார். நான் சொன்னேன், "பெண்களாக இருக்கக்கூடாது என்று நம்புவோம். எனக்கு 61 வயதாகிறது, இப்போது நான் இளைஞன் இல்லை. இந்நாட்களில் பெண்கள்தான் எனக்குப் பிடித்தமான உரையாடல் வடிவம், ஏனென்றால் அவர்களுடைய கண்டுபிடிப்புத் திறனிலிருந்தும் அறிவிலிருந்தும் நான் பெற்றுக்கொள்கிறேன், இரண்டையும் உண்டு வாழ்கிறேன்."

நாங்கள் ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்றார் அவர். "ஆனால் நிம்மதியாக இருங்கள், Nando, இதில் உடலுறவு எதுவும் இல்லை. நீங்கள் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கும் நபரை அவர் நன்றாக அறிந்தவர் போலத் தெரிகிறது; அவர் உங்களை ஏமாற்றமாட்டார் என்று நீங்களே பார்ப்பீர்கள்."

"அதோடு, ஃப்ரீமேசன்களாக இருப்பதற்கு முன் நாம் நல்ல குணமுள்ள சுதந்திர மனிதர்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமே!"

"ஆமாம், ஆனால் தயவுசெய்து உடையோடேயே இருப்போம்." ஹாஹாஹாஹாஹா.

அவருடைய வீட்டின் வாயிலுக்குள் நுழைந்தோம். ஓர் இளம் பெண் எங்களை வரவேற்றாள். அவளுக்குச் சுமார் 25 வயது இருக்கும், ஆனால் அவள் SUNDAR-இன் மகள் என்று நான் நினைக்கவில்லை — உண்மையில்,

எங்களுக்காகக் காத்திருந்த அந்தப் பெண்மணியின் மருமகள் அவள்.

அவள் எங்களை வரவேற்று அவருடைய சோபாவில் அமர வைத்தாள். தவிர்க்க முடியாத தேநீரை எங்களுக்குக் கொடுத்தாள், ஆனால் ஒரு நல்ல Calabria-க்காரனாக, நாம் எப்போது சாப்பிடப் போகிறோம் என்று கேட்டேன். இரண்டு நாட்களாகத் தண்ணீரிலேயே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தேன், என் வயிறு ஏற்கெனவே வேலைநிறுத்தத்தில் இருந்தது. நாம் இத்தாலியில் இல்லை என்பது அதற்கு இன்னும் புரிந்திருக்கவில்லை.

அந்தப் பெண்மணி தன்னை RADHA என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார்; நான் யார் என்று ஏற்கெனவே அறிந்தவராக, உடனே என்னிடம் நேரடியான கேள்விகளைக் கேட்டார்.

நான் REGUNATHA பக்கம் சாய்ந்து கிசுகிசுத்தேன், "Radha, Zoho-வில் இருக்கும் அவரைப் போலவா?"

அவர், முகபாவத்தை மாற்றாமல், சொன்னார், "இல்லை, அவர் இளையவர். இவர் அதிக ஞானமுள்ளவர்."

gillettenarrative.com-இல் "THE WILKINSON SAGA"-வைப் படித்து மிகவும் ரசித்ததாக அவர் சொன்னார். அதை ஒருவேளை 20 முறை படித்திருப்பார்; சில பகுதிகளில் — அத்தையின் உருவத்தில் — தன்னையே அடையாளம் கண்டிருந்தார். பிறகு, 90 வயதானவராக இருந்தும் மிகுந்த பெண்மைக் கவர்ச்சியுடன், அதில் உள்ளதெல்லாம் உண்மையா என்று என்னிடம் கேட்டார்.

ஓர் எளிய நகைச்சுவையுடன் பதில் சொன்னேன்: உண்மையும் பொய்யும் வாழ்க்கையின் இரண்டு வழிமுறைகள், அவற்றுக்கு இடையே கதையாடல்

இருக்கிறது; அது அதை எழுதும் ஒரே நபரின் காட்சி வெளிப்பாடாகவே இருக்கிறது.

அவர் புன்னகைத்தார், ஆனால் ஆச்சரியப்படவில்லை. நான் சொல்லியிருக்கக்கூடிய ஒரே பதில் அதுதான் என்றார். அது சொல்லாமலேயே நான் யார் என்பதை வெளிப்படுத்தியது. அதனால்தான் SUNDAR பற்றிய தகவல்களை எனக்குத் தருவதாகச் சொன்னார்.

அவர் சிறுவனாக இருந்தபோது, எப்போதும் நூறு பூஜ்யங்களை வரைந்துகொண்டிருப்பார், ஏன் என்று யாருக்கும் புரியவில்லை. ஒருநாள் அவற்றுக்கு முன்னால் ஒரு 1-ஐ வைத்தார். அது அவருடைய எதிர்கால வங்கிக் கணக்கைக் குறிக்கிறது என்று நாங்கள் நினைத்தோம். முப்பது ஆண்டுகள் கழித்து, சரியாக அந்தப் பெயருடைய ஒரு நிறுவனத்தில் அவர் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்: Google, கூகோல் என்பதிலிருந்து — 1-ஐத் தொடர்ந்து 100 பூஜ்யங்கள்.

இந்தக் குறைபாட்டுக்கு அவருடைய தாய் சுருக்கெழுத்தாளராகச் செய்த வேலையைக் குறை சொல்ல எல்லோரும் எப்போதும் தயாராக இருந்தார்கள். ஆனால் நாங்கள் தொடக்கத்தில்தான் இருந்தோம்; அவர் பிறவியிலேயே கொண்டிருந்த குறைபாடு முழுமையைத் தவிர வேறொன்றுமல்ல என்று இன்று புரிந்துகொள்கிறோம்.

நம்பகமான வட்டாரத்திலிருந்து நாங்கள் கேள்விப்பட்டோம்: ஒருநாள், எப்போதும் போல ஆர்வத்துடன், 12 பூஜ்யங்கள் கொண்ட வங்கி இருப்பை வங்கி எப்படி அனுப்ப முடிகிறது என்று அவருடைய தாய் மகனிடம் கேட்டார். அவர் பதில் சொன்னார், “எண்களைக் கையால் கூட்டெழுத்தில் எழுதுகிறார்கள். இடம் போதவில்லை.”

கதைகள் நடந்துகொண்டிருந்த நேரம் முழுவதும், அந்தப் பெண்மணியும் என்னுடன் வந்த சகோதரரும் — அவரும் வயதான மனிதர் — அடிக்கடி அர்த்தமுள்ள பார்வைகளைப் பரிமாறிக்கொண்டதை நான் கவனித்தேன். ஆனால் நான் செய்துகொண்டிருந்ததில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தியிருந்தேன்; அவர்களுடைய நடத்தை விதிமுறையைப் புரிந்துகொள்ள நான் நிற்கவில்லை.

Sundar எப்போதும் எல்லோராலும் விரும்பப்பட்டவர் என்றும், அவருடைய நேர்த்தி, அறிவு, வசீகரம் காரணமாகப் பெண்கள் அடிக்கடி அவருடன் இருந்தார்கள் என்றும் Radha என்னிடம் சொன்னார். கிட்டத்தட்ட என் உருவப்படம்தான், எங்கள் பைகளில் உள்ள வித்தியாசம் மட்டும் இல்லையென்றால்.

நேரம் வந்தபோது, 65 நாடுகளில் நான் மேற்கொண்ட 40 ஆண்டுப் பயணங்களிலிருந்து சில கதைகளைச் சொன்னேன்: ஒரு வாழ்க்கையின் கதைகள், நகைச்சுவைகள், சாகசங்கள். அந்தப் பெண்மணி எந்த அளவுக்கு மூழ்கிப்போனார் என்றால், எங்களை இரவு உணவுக்கு அழைத்தார். ஆனால் ஏற்றுக்கொள்வது சரியல்ல என்று நான் பணிவுடன் முடிவு செய்தேன். நான் இன்னும் தயாராக இல்லை.

நாங்கள் கிளம்பும்போது, அவர் ஒரு சிறிய காகிதக் குறிப்பை என்னிடம் கொடுத்துச் சொன்னார், “Nando, நீங்கள் விரும்பும்போதெல்லாம் எனக்கு எழுதுங்கள். உங்கள் கடிதங்களை மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக்கொள்கிறேன். என்னை அத்தை என்று அழைக்கலாம் — நான் பெருமைப்படுவேன்.”

REGUNATHA பைத்தியக்காரனைப் போலச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார், ஏன் என்று எனக்குப்

புரியவில்லை. இப்படி ஒரு சூழ்நிலையில் தன்னைக் கண்டு குறைந்தது 30 ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும் என்றார். என்னை ஹோட்டலுக்குத் திரும்பக் கொண்டு விடும்படி கேட்டேன், ஆனால் அதற்கு முன் அவரிடம் கேட்கும் அளவுக்கு எனக்கு ஆர்வம் இருந்தது:

"மன்னிக்கவும், ஆனால் உங்கள் மனைவி என்ன வேலை செய்தார்?"

யோசிக்காமல் அவர் பதில் சொன்னார், "அவள் ஒரு சுருக்கெழுத்தாளராக இருந்தாள்."

நான் வெடிக்கப் போனேன், ஆனால் என்னை அடக்கிக்கொண்டேன். அந்த நேரத்தில் ஹோட்டலுக்கு அருகில் என்னை இறக்கிவிடும்படி கேட்டேன். சாப்பிட நானே எங்காவது இடம் கண்டுபிடித்துக்கொள்வேன், மறுநாள் கிளம்பிவிடுவேன்.

எனக்கு வேறு ஏதாவது தேவையா என்று அவர் கேட்டார்; வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போதெல்லாம் Calabria-வில் உள்ள என் வீட்டுக்கு வரும்படி அவரை அழைத்தேன். அவருக்கு விருந்தளிப்பதில் நான் மகிழ்ச்சியடைவேன் — Calabria மக்களாகிய நாங்கள் உலகில் எங்கும் நன்றாகச் செய்யத் தெரிந்ததை அவருக்குக் காட்ட.

ஆனால் இந்தக் கதையின் கதாபாத்திரங்கள் உண்மையில் யார்?

உண்மையான மனிதர்கள். அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள் என்று நான் ஒருபோதும் கேட்கவில்லை. அவர்களுடைய இருப்பை வெறுமனே ஏற்றுக்கொண்டேன், ஏனென்றால் 61 ஆண்டுகளாக நான் செய்துகொண்டிருப்பது அதுதான் — உலகம் என்னை மறக்காது என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

அந்த இந்தியப் பெண்மணியின் சிறிய குறிப்புக்குள், ஒரு செய்தியைக் கண்டேன்: "நீங்கள் விரும்பும்போதெல்லாம் என்னிடம் திரும்பி வாருங்கள். உங்களுக்கு எப்போதும் வரவேற்பு உண்டு." அடியில் அவருடைய முகவரி இருந்தது.

மறுநாள் நான் நிலையத்துக்குத் திரும்பினேன். ரயில் கிளம்ப விரும்பாதது போலத் தோன்றியது, ஆனால் ஏன் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒருவேளை அது எனக்காகக் காத்திருந்திருக்கலாம். அல்லது ஒருவேளை, "என் ஆப்பிரிக்கா"-வுக்குப் பிறகு, ஒரு Calabria-க்காரனுக்கு "என் இந்தியா"-வும் இருக்க முடியும் என்று அது புரிந்துகொண்டிருக்கலாம்.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe